

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Duchovní slovo R.D. Radka Vašínka Konec liturgického roku	4
R.D. Pavla Ajchlera Advent	5
Rozhovor s P. Liborem Švorčíkem: Církev Kristova je všude stejná	6
Představujeme farnost Liberec-Ruprechtice	8
Osobnost Kapucíni v uniformě Anicet František Petružela, 2. část	10
Napsali jste Příspěvky čtenářů	12
Církevní stavby v diecézi S Radkem Rejškem za varhanami litoměřické diecéze	13
Zprávy z diecéze Krátké zprávy z diecéze	14
Charita Tříkrálová sbírka potravin	18
Pozvánky Poutní duchovní cesta do Izraele	16
Pozvánky, knižní nabídka	20
Z diářů biskupa a generálního vikáře	22
Vánoční bohoslužby s biskupem Janem Baxantem	22

Boží Syn svým příchodem
chtěl dosáhnout plné účasti
na naší lidské situaci.
Nesdílel s námi hřích,
ale pro naši spásu
vytrpěl všechny jeho důsledky.
Církev stále znovu prožívá
milost tohoto spoluutření,
tohoto „příchodu“ Božího Syna
do naší lidské úzkosti,
které se dotknul naplno.

(z promluvy Benedíkta XVI.)

Fotografie
na titulní straně
časopisu:
Klanění tří králů
(olej na plátně,
konec 18. stol.,
ze sbírek diecéze)

Fotografie bez
vedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
prosinec 2012 • 17. ročník • 10. číslo • 20 Kč

Poděkování

Milí čtenáři,

dostáváte do rukou poslední letošní číslo našeho diecézního časopisu *Zdislava*. Je to pro nás příležitost poděkovat vám všem, kteří jste se v letošním roce na jeho přípravě podíleli.

Děkujeme všem kněžím za to, že nám ve svých textech přinášeli povzbuzení i ponaučení. Děkujeme za možnost, že můžeme představovat jak jejich farnosti, tak je samé. Děkujeme všem ochotným dopisovatelům za všechny ty pozvánky, zprávy a fotografie, které nám průběžně po celý rok posílají. Jsou pro nás při přípravě *Zdislavy* obrovskou pomocí.

Jsme rádi, že tak díky vám můžeme propojovat i ty nejuzdálenější kouty naší diecéze.

U příštím roce plánujeme vydat opět deset čísel časopisu, to první si budete moci přečíst ještě před Vánoce.

Řečeme vám advent naplněný nadějí

a radostným očekáváním,

požehnané Vánoce

a pokojný rok 2013.

Redakce *Zdislavy*

V lednovém čísle *Zdislavy*

- ▶ přineseme rozhovor s Želmírou Matlochovou, animátorkou Klubu aktivních seniorů v Liberci
- ▶ navštívíme farnost Semily
- ▶ budeme informovat o biskupské synodě, která probíhala na podzim v Římě
- ▶ se vracíme k našemu seriálu, v němž diecézní kampanolog a organolog Radek Rejšek představuje zvony, které se nacházejí na území litoměřické diecéze
- ▶ představíme Oblastní charitu v Ústí nad Labem
- ▶ přineseme pozvánky, zprávy z diecéze, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů

Upozornění: Do tohoto adventního čísla se nepodařilo zařadit všechny vaše příspěvky, proto se k nim vrátíme v nejbližším čísle.

liturgického Konec roku

Milí přátelé, čtenáři časopisu Zdislava, čas, ve kterém žijeme a který nám Bůh dává, je velkým darem a chceme mu být za něj vděční. Tuto skutečnost si uvědomujeme intenzivněji, když nějaké období v našem životě končí a nové začíná.

Nejčastěji se takto pozastavujeme na konci kalendářního roku, ale můžeme tak učinit i na konci roku liturgického.

Zpytujeme svědomí, jak jsme prožívali náš vztah s Bohem a bližními, a hodnotíme, jaký ten uplynulý rok byl a co přinesl. Přemýšlíme o současné situaci v naší společnosti, v politice i v církvi. Vzpomínáme, co se v tomto roce odehrálo, ať už třeba na úrovni univerzální církve – nedávné zahájení Roku víry, výročí padesáti let od II. Vatikánského koncilu, biskupská synoda o nové evangelizaci, nebo v naší české církvi zahájení „cyrilometodějského roku“, zdařilé národní setkání mládeže ve Žďáru nad Sázavou, beatifikace Čtrnácti františkánských mučedníků a spousty dalších, třeba i drobných událostí v životě každého z nás, které vnímáme jako Boží obdarování a chceme být dobrému Bohu vděční.

Toto vše ale může být zastíněno mrakem rozčarování nad vývojem vztahu mezi státem a církví, zvláště v oblasti majetkového narovnání a politickou situací u nás vůbec, což nás může zneklidňovat a rozmnožovat v našem srdci nepokoj, co bude vlastně dál, kam až to všechno může jít. Snad jsme až znechuceni a negativně naladěni, reptáme, jaká je to dnes hrozná doba, a to vše se pak může také projevat i v oslabení naší motivace v konání dobra, nezdravé kritice, a nakonec i ke ztrátě radosti ze života a celkovému pesimismu. Můžeme se ptát, jak jsme v tom všem, my křesťané, obstáli, jestli naše úsilí a snaha byly dostatečné, kde máme ještě rezervy, kdy nám svěřený čas a příležitost ke konání dobra „protekly mezi prsty“ a na čem bude třeba ještě v nastávajícím období zapracovat.

S koncem roku - ať už kalendářního, nebo i liturgického - a s přícházejícím adventem, tedy obdobím radostného očekávání, vzhlížíme s nadějí k budoucnosti, co nový rok přinese, a doufáme, že snad bude líp.

V jednom z římských kostelů, který se nazývá „Chiesa Nuova“ (Nový kostel), odpočívá jeden z mých oblíbených svatých. Je nazýván „apoštolem Říma“, zakladatelem kongregace oratoriánů – kněz sv. Filip Neri, přezdívaný také jako „Veselý svatý“ nebo také „Dobrý Filip“. Mimo jiné je také patronem všech humoristů.

Sv. Filip žil v 16. století, tedy také v nelehké době ať už z politického, či církevního hlediska. Když přišel ze své rodné Florencie do Říma, církve prožívala velice těžké období, kdy se ve velkém šířilo bludařské učení a hereze, rozmáhalo se svatokupectví a protestantská reformace. Samotná církev té doby byla v nelehké situaci, duchovním i morálním úpadku, a dozrála k rozhodnutí, že potřebuje reformu, obnovu a návrat k pravdám evangelia. Proto papež Pavel III. svolává koncil nám známý jako Tridentický, coby nástroj obnovy života církve. Sv. Filip, který žil a působil v této nelehké době, se nenechal znechutit ani odradit od radostné služby Bohu a lidem. Sám uměl být veselý a neúnavně druhé k veselosti nabádal, ovšem vždy s připomínkou, aby nehřešili. Protože pravá radost pramení z čistého srdce. Svým spolubratrům, se kterými pak založil kongregaci oratoriánů, často opakoval: „Naše jediná regule je Láska.“

Přemáhal tedy všechny těžkosti a zloté doby radostným duchem, čistým humorem a láskou. Měl široké srdce, v němž měli své místo zvláště nemocní a trpící, opuštěné děti a mládež, a velcí hříšníci, kterým se trpělivě a neúnavně věnoval a vedl je cestou pokání a obrácení. Jeho srdce nebylo veliké jen množstvím přijaté lásky od Boha a darované lásky druhým, ale i reálně, fyzicky, kdy se po jeho smrti zjistilo, že má zlomená dvě žebra, aniž by on o tom věděl, pro nadměrnou velikost srdečního svalů, který zmohutněl právě díky jeho velké lásce k Bohu a bližním. Žil doslova biblické slovo: „Radujte se v Pánu vždycky, opakují, radujte se!“ (Flp 4,4), které píše sv. apoštol Pavel filipským křesťanům z vězení! Filipova veliká láska a neustávající optimismus pramenily z jeho největší lásky, kterou byla eucharistie. Při mši svaté zůstával někdy ve vytržení stát jako socha velmi dlouho s ozářenou tváří, nebo i levitoval (vznášel se). Vroucně také miloval Pannu Marii a modlitbu růžence.

Milí přátelé, přijměme tedy nabídku sv. Filipa Neriho jak kráčet dál v novém liturgickém roce. Žít v pravé radosti, naději, učit se více milovat Boha, lidi okolo nás, a to vždy aspoň se špetkou humoru. Vždyť „víme, komu jsme uvěřili!“ (srov. 2 Tim 1,12) Kdo je smysl našeho života. Boží království už je zde, mezi námi!

Učme se tedy radovat třeba i z maličkostí před Boží tváří už zde na zemi, aby pak stále víc a více rostlo království Ježíše Krista – Krále. „... království pravdy a života, království svatosti a milosti, království spravedlnosti, lásky a pokoje.“ (z preface ze Slavnosti Krista Krále)

*R.D. Radek Vašinek,
farní vikář Mladá Boleslav,
t.č. studující v Římě*

Advent

Jak se dá prožít tento čas? Chmurné dny konce listopadu, které nálady moc nepřidají. Tmy přibývá, k tomu nepřijemný chlad, vlhko, bláto... V ulicích se začne postupně vtírat reklama na to, jak (čistě konzumně) prožít Vánoce. Už Vánoce?!

Co všechno máme oproti našim předkům, jaké výhody, jaký pokrok? Ale také, oč vše jsme oproti nim přišli? Co vědí naši současníci kolem nás o adventu? Možná něco v souvislosti s adventním věncem nebo adventním kalendářem pro děti.

Něco staré končí - léto i podzim - i rok. Ale něco nové začíná! Ponury listopad se vším tím „smetím“ zapadne prvním sněhem. Jako nový nepopsaný list. Pod sněhem se chystá příští jaro... Pro nás křesťany - naděje na nové Velikonoce, nový život.

Roráty

Vnitřní hluboká touha musí rozeznit modlitbu: „Rosu dejte nebesa šůry. Rorate! Vyros, sešli, nebe, Spasitele!“

V nedalekém polském městečku se už několik let během adventu každý všední den scházejí děti s lucerničkami na mši svatou už v půl sedmé ráno. „Není tomu tak v sousedních farnostech, tam se slaví roráty večer,“ říká místní pan farář. „Když jsme se k těm ranním vrátili, vzbudil se zájem,“ dodává.

Že bychom to v malém zkusili i u nás? Najdou se dvě tři děti, kterým se aspoň jednou dvakrát za advent bude chtít přivstát si a jít do kostela ještě před školou? Zkusili jsme to a našlo se jich i pět! Kouzlo lucerniček a svíček během úkonu kajičnosti působí stejně. A určitě i na dospělé účastníky. Teprve po „Pane, smiluj se“ se rozzáří žárovky.

Tma a světlo, starý hřích a nové odpuštění. Možnost začít den s Pánem a aspoň někdy si vyzkoušet překonat ranní pohodlí a udělat pro Boha něco navíc. Vždyť on má být v našem životě na prvním místě!

Advent jako očekávání

Církev zpřítomňuje slavením adventní liturgie očekávání starozákonních proroků, kteří připravovali lidstvo na příchod Mesiáše. Takto s nimi

oživujeme touhu po tom, který - už přišel, ale stále přichází - a přijde. Je to úžasná skutečnost očekávání i přítomnosti Mesiáše! Tak jak zpíváme, že „přišel k nám a narodil se nám“. „Druhý příchod jeho do srdce lidského, mocí svého slova nás utvořit znova. Tluče u tvých dveří, každý mu otevři.“ To on ti pomůže odkrýt hlubiny tvého lidství, schopností, a to den po dni. Takový může být náš adventní kalendář. K tomu se učít pokoře: objevovat svá slabá místa, díky zdravé sebekritice najít i své přednosti.

To je každoroční adventní nabídka spojená s červánky očekávání, se skrytou radostí.

„*Naše duše vyhlíží Hospodina, v něm se raduje naše srdce.*“ (Ž 32) Je důvod i motiv vykonat očistnou koupel, vyrovnat hory a údolí (srov. Iz 40,3-5), obrátit se!

Učitelé a vzory duchovního života

V prvním adventním týdnu nám Izajáš říká, že není důvod pochybovat o Bohu, který má dost moci k tomu, aby splnil, co slíbil. Pán, který přijde, shromáždí všechny národy. (Iz 2,1-5)

Na něm se usadí Duch Páně. (Iz 11,1-9) Pozve na svou hostinu a bude vítězit nad smrtí a bolestí. (Iz 22, 6-10) Slituje se a bude milosrdný. (Iz 30,19-26) K tomu si vždy můžeme vyslechnout odpovídající úryvek z evangelia, možná stačí si jen v myslí připomenout.

Podobně i během druhého týdne nám Izajáš připomene příchod Mesiáše - Spasitele (Iz 35,1-10), Pastýře, který hledá a těší. Dá sílu unaveným. (Iz 40,25-31) A v evangeliu pak uslyšíme „Pojďte ke mně všichni, kdo jste obtíženi.“ (Matouš 11,28)

Až do předvánočního týdne nás dále bude provázet Jan Křtitel. Jeho mohutný hlas není jen hlasem volajícího na poušti, ale je ozvěnou celých věků očekávání, když vyzývá k přípravě cesty tomu, kdo už je opravdu blízko. Je zářící lampou, která vede národy k Pánovu chrámu, domu modlitby pro všechny národy. V týdnu před Narozením Páně se vši jmeností podává Písmo všechny převratné události dějin spásy. Předsta-

vuje nám Josefa, muže Marie, muže spravedlivého, tichého a skromného řemeslníka, který ale pro svůj královský rod spojuje jemu svěřeného Syna Božího se zaslíbením daným Abrahámovi.

Siónská dcera, Panna Maria, vysloví rozhodující „staň se“. Aby ten, který se ptá člověka, zda může vstoupit do světa lidí, toto lidství na sebe přijal a toto lidství zachránil. Oznamení o Alžbětě a jejím očekávání dítěte v Marii evokuje starost o pomoc své příbuzné dříve, než zapěje svůj chvalo- zpěv, kde vysloví svůj údiv i nad vlastním povýšením. A pak jde své příbuzné pomáhat, kde je třeba.

Poznání, že mám konat vůli Boží, je samozřejmou výzvou k praktické lásce k bližnímu.

Dějiny spásy zpřítomněné v liturgii

nás mají přivést k novému objevení víry v Boha a k jejímu přijetí, k vnitřnímu poznání a k vnitřní proměně.

Jaká škoda, pokud si myslím, že už Boha dost znám, že už ve své víře, naději a snaze o lásku k němu nemám co nového objevovat. Právě v Roku víry budeme povzbuzováni, abychom nejen poznali jak svou víru rozumem obhájit, abychom si víru zachovali, ale abychom „Boha měli“. Proto je tak důležitá modlitba spojená s nasloucháním Bohu. Otevřít své srdce.

Víra není jen naší osobní seberealizací, nebo dokonce depozitem či „přívěškem“. Víra je objevením Boha, zažitím spásy. Je zjevením, můžeme směle říci osobním zjevením. Ať už jsme poklad víry přijali díky rodinné tradici, nebo tím víc osobní konverzí, Bůh nám zjevil svůj plán spásy. Slyšíme-li slovo Boží a promlouvá k nám a přijímáme ho, zjevuje se nám, usměrňuje a mění náš život. Tak hodně adventní radosti!

R.D. Pavel Ajchler, Tanvald

Církev je všude stejná v Kristova stejná

Přinášíme rozhovor s P. Liborem Švorčíkem, knězem naší diecéze, který je od roku 1999 na misiích v kanadském Torontě. Do staré vlasti na dovolenou jezdí vzácně, jednou za rok či dva, v Litoměřicích byl naposledy letos v létě. Jsme rádi, že vám můžeme na stránkách Zdislavy zprostředkovat setkání s tímto misi-onářem i letmý – ale věříme, že povzbudivý – pohled do naší krajanské církve v zámoří.

Důstojný pane, jak jste se dostal k české misii v Kanadě?

Do Kanady jsem byl poslán biskupskou konferencí v roce 1999 po dvouletém působení v Liběšicích u Žatce. Ještě před tím jsem působil jeden rok jako jáhen v Chomutově a potom rok ve Washingtonu jako dobrovolník v „Kristově domě“, který sloužil pro bezdomovce, alkoholiky a drogově závislé. A právě asi na základě této služby v USA jsem byl osloven biskupskou konferencí, zda bych nechtěl působit mezi krajany v zahraničí. Tuto nabídku jsem přijal.

Kde působíte? A kam za Čechy všude jezdíte?

Působím ve farnosti sv. Václava v Torontu. Kromě této farnosti, kde máme bohoslužby pravidelně každou neděli a pátek, se snažím pravidelně každý měsíc zajíždět za krajany na východ od Toronta, konkrétně do Kingstonu (280 km od Toronta), Ottawy (450 km) a Montrealu (550 km). Je to vždy celovikendová cesta. Krajany navštěvuji i v oblasti Niagarských vodopádů, ve Vinelandu. Mši svatou zde míváme asi čtyřikrát za rok.

Na západ od Toronta, ale to jen jedenkrát až dvakrát za rok,

míváme mši svatou a setkání ve Winnipegu (1500 km letecky od Toronta), v Calgary (2700 km) a Vancouveru (3400 km). Dříve jsem létával i do Edmontonu (2700 km).

Jak se liší kanadská církev, farnost od české?

Církev Kristova je všude stejná, v Kanadě si to mohu více uvědomovat a prožívat. Církev je tvořena lidmi, kteří mají stejné radosti i bolesti, stejné chyby, stejné dary... Je pravda, že církev v Torontu je skutečně pestrobarevná. Říká se, že torontská arcidiecéze je nejvíce multikulturní diecézí na světě. Každou nedě-

Náš vánoční kostel. Fotografie: archiv P. Švorčíka

li je zde mše svatá sloužena asi ve 35 jazycích.

Z tohoto důvodu jsou potom určité rozdílnosti i ve farnostech. Záleží, kdo tuto farnost tvoří, která etnická skupina. Ta se totiž snaží zachovat si svůj kulturní ráz a potom se v této „kanadské“ farnosti promítají různé národní kulturní prvky (jazyk, písně, oslavy národních patronů apod.). Ve většině farností jsou mše svaté slouženy v několika jazycích, což je asi největší rozdíl v porovnání s českými farnostmi a českou církví.

Jak byste nám představil svoji farnost? Co Vám v pastoraaci dělá největší radost?

Naše torontská farnost je tzv. farnost personální - osobní, takže do ní patří všichni naši krajané v Torontu a okolí, kteří se hlásí ke katolické víře. V současné době přichází do kostela lidé všech generací. Díky příchodu mladých imigrantů na začátku tohoto tisíciletí máme ve farnosti i docela dost rodin i dětí, větší část však tvoří lidé starší. Kromě našich českých krajanů přichází i hodně krajanů slovenských.

A z čeho mám největší radost? Z lidí, z každého člověka, který, byť i třeba „náhodně“, zamíří do našeho kostela, anebo do haly pod kostelem, kde se konají různě

né společenské akce (oslavy, koncerty apod.) Více se o životě naší farnosti můžete dozvědět na našich stránkách: www.katolik.ca.

Měl byste nějaký tip, jak obohatit kanadskou zkušeností život české církve?

Vzpomínám si, že při prvním setkání kněží, kteří působí mezi

Předávání medailí zaslužilým farníkům (23. 9. 2012)

krajany v zahraničí, nám pan biskup Esterka [Mons. ThDr. Petr Esterka, pomocný biskup brněnský, pověřený v roce 1999 duchovní péčí o české katolíky v cizině – pozn. red.] zdůrazňoval, že my kněží nemůžeme zůstat na farách a čekat, až za námi přijdou lidé, ale že musíme my mezi lidi. Jelikož v České republice nejsem už více let a navštěvuji ji jednou za rok či dva, nemohu tedy nynější situaci objektivně posoudit, ale mám dojem, že právě v tomto by mohlo být určité obohacení církve v České republice. Moc bych všem biskupům a kněžím přál, aby měli více času na setkávání s lidmi, a to nejen při bohoslužbách. A moc bych všem spolubratřím v kněžské službě přál, aby se nemuseli zabývat tolik opravami kostelů a sháněním peněz, ale aby se mohli více věnovat „opravám“ lidských srdcí a „sháněním“ zatoulaných oveček a beránků. A také aby více pocítovali tolik potřebné zázemí a oporu u svých kněží, jak to je zde v Torontu.

Kanadská farnost se musí uživit. Jak to u vás funguje?

V Kanadě existuje odluka církve od státu už po mnoho let. Konkrétně to znamená, že každá far-

nost musí být finančně samostatná (hradí si veškerý provoz a opravy, plat kněze, pojištění apod.) a kromě toho farnost ze všech příjmů odvádí 5 - 15 % (záleží na situaci farnosti) na provoz a potřeby biskupství a diecéze. Jde tedy o docela velkou finanční částku, kterou z velké části získáváme nedělními sbírkami. Je zde už velmi dlouho zaveden takzvaný „obálkový sys-

tém“ – lidé dávají peníze do obálek se svým jménem, my tyto dary evidujeme a na konci roku dáváme lidem potvrzení o výši daru. Lidé mohou použít svůj dar církvi na snížení základu daně. Další zdroj financí máme z pronájmu domu, který zakoupil v sousedství zakladatel kostela P. Jaroslav Janda. A také pronajímáme část parkoviště a naši společenskou halu pod kostelem.

Myslím, že tento systém odluky církve od státu vede lidi k větší zodpovědnosti nejen za kostel jako takový, ale i za celkový provoz – život farnosti. Záleží vlastně na lidech, zda kostel budeme mít, či ne. Je nutné podotknout, že většina kostelů v Torontu je poměrně nových, náš kostel byl postaven - přestavěn z bývalého skladiště - před 50 lety. Údržba a opravy jsou tedy nesrovnatelně jednodušší (bez vyjednávání s památkáři apod.), než tomu je v České republice.

Velikou výhodou zde pro církev je, že jsme státem osvobozeni od pozemkových daní, které jsou v Torontu značně vysoké.

Co máte na Kanadě rád?

Na Kanadě se mi líbí, že i když, zvláště zde v Torontu, žijí lidé z celého světa, různých kultur a náboženství, přesto spolu žijí

v pokoji a navzájem se respektují. Toronto donedávna patřilo k nejbezpečnějším městům na světě. Samotný název „Toronto“ znamená v indiánském jazyce „Místo setkání“, což se zde doslova naplňuje.

Setkávají se spolu někdy čeští kněží, kteří pracují v zahraničí?

Ano, scházíme se přibližně každé dva roky. Právě letos se toto setkání uskutečnilo od 24. do 27. září u nás v Torontu. Zúčastnil se ho otec biskup Esterka z Kalifornie, P. Dušan Hladík z Chicaga a P. Antonín Kocurek z New Yorku. Z Evropy přiletěl P. Bohuslav Švehla z Mnichova, P. Antonín Špaček z Curychu, P. Antonín Hráček z domu „Velehrad“ v Dolomitech a P. Jaromír Zádrapa z domu „Velehrad“ v Římě. Tato setkání především slouží k vzájemnému povzbuzení a obohacení o nové zkušenosti v naší kněžské službě mimo rodnou vlast.

Dá se říci, že litoměřická diecéze sahá až do Kanady?

Jelikož jsem knězem litoměřické diecéze, já osobně to tak vnímám od samého začátku. Technicky a právnicky je to asi určitě jinak, ale v srdci to tak mám.

Setkání kněží v Torontu. Zadní řada zleva: P. Antonín Hráček, P. Libor Švorčík, biskup Petr Esterka, P. Dušan Hladík, P. Bohuslav Švehla. Přední řada: P. Antonín Špaček, P. Antonín Kocurek, P. Jaromír Zádrapa.

Závěrem bych chtěl poděkovat za možnost tohoto rozhovoru a touto cestou pozdravit všechny čtenáře Zdislavy a nejen je.

Pán Bůh vám všem žehnej a posiluj vás na všech vašich cestách...

Ptala se Hana Klára Němečková

Jak se nám žije se svatým Antonínem

Římskokatolická farnost Ruprechtice má relativně krátkou historii. Kostel sv. Antonína Paduánského byl postaven v letech 1909–1910. Farnost zde žila do 50. let 20. století, kdy byla zrušena. Kostel byl využíván jako depozitář okresního archivu či jako skladiště.

Farní život zde byl obnoven až po roce 1989, kdy zdejší františkáni spolu s farníky kostel začali rekonstruovat. 12. června 1994 byl kostel sv. Antonína slavnostně vysvěcen litoměřickým biskupem ThDr. Josefem Kouklem a v krátké době se stal duchovním a kulturním centrem Ruprechtic. Od roku 2009 je zde administrátorem P. Bartoloměj Pavel Černý OFM. P. Antonín Pavel Kejdana OFM, který se zasloužil o znovuzrození farnosti, slouží zde dnes jako výpomocný duchovní. Farním vikářem je P. Tomáš Genrt OFM.

Farnost Ruprechtice

Otec Antonín vzpomíná

„Ruprechtického kostela a fary jsme se ujali po roce 1989, protože v bezprostředním sousedství jsme my, františkáni, měli ve vlastnictví rodinný domek, ve kterém jsme bydleli. Byl ovšem psán na jednoho z nás, a to bratra Kosmu Ladislava Trojana. Po roce 1989 jsme se dohodli, že v Ruprechticích obnovíme farnost.

Ruprechtičtí františkáni. Nahoře zleva Felix Slouka, Bartoloměj Černý, Antonín Kejdana, dole zleva Radim Jáchym, Jan Svoboda a Tomáš Genrt. Foto J. Těminová

Bohoslužby jsme zahájili v jedné farní místnosti už v roce 1990. V roce 1992 jsme započali s opravou kostela. Přihlásili se nadšenci, kteří pomáhali manuálně, i stavební firma pana Vladimíra Syrovátka, občana Ruprechtic. Provedli jsme opravu vnitřních omítek, celou elektroinstalaci, zavedli vodu, vybudovali nové sociální zařízení, zajistili jsme provizorní opravu oken, výmalbu kostela a novou dlažbu. Z původního vybavení kostela jsme našli části křtitelnice, ve které byly pěstovány po léta afrikány. Kupodivu, žádná část nechyběla, a dokonce ve věži kostela jsme našli i její příklop.

Jedna farnost z Bavorska nám darovala použité kostelní lavice, kupodivu co do rozměru i co do počtu přesně se hodící do prostoru kostelní lodě. Sestry sv. Bonifáce z Kupferbergu nám darovaly varhany, které tak přesně rámují původní vitráž znázorňující Ježíše Krista, že se každý domnívá, že varhany byly zhotoveny na míru podle této vitráže. Lustry jsme získali rovněž podivuhodným způsobem: spořitelna se rozhodla ke generální úpravě celé budovy, včetně výměny lustrů. Byly jako nové, stejné umělecké řady. Požadovali za ně asi 230 tisíc korun. Po složitých jednáních, protože neměli jiného zájemce o koupi, nám je prodali za neuvěřitelných 47 tisíc. Nepotřebovali jsme jich tolik, a proto jsme je nabídli i do jiných farností v Liberci i na Moravě.

Oltář jsme získali od pana děkana Wernera Horáka z Loun, kterému zrovna jeden náhodou přebýval.

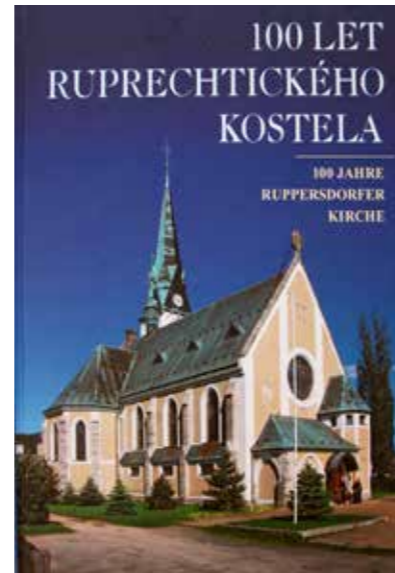
První křížovou cestu namaloval inženýr architekt Jaromír Syrovátka, bratr zmíněného Vladimíra. Druhou v pořadí namalovala Radana Parmová z Ostravy a autorkou třetí, konečnou, je známá malířka Bedřiška Znojemska.

Čelní stěna v presbytáři, kde stával původní oltář, byla prázdná a monumentální plastiku, zachycující dějiny spásy, vytvořil akademický sochař Roman Podrázský z Přibyslavi.

To jsme vyjmenovali práce stavební a umělecké. Důležitější je však duchovní utváření farnosti. Věřících postupně přibývalo, bohoslužby se slavily každý den, také se zde začaly konat svatby, křty a pohřební rozloučení. Započalo se také s výukou náboženství a s různými akcemi pro dospělé i děti.

Ruprechtický kostel knižně

U příležitosti stého výročí kostela v roce 2010 byla vydána kniha „100 let ruprechtického kostela / 100 Jahre Ruppersdorfer Kirche“, kterou za spolupráce s místními pamětníky sepsaly paní Luisa Petránková a Olga Doležalová. První část tvoří překlad

kroniky ručně psané ruprechtickým farářem Josefem Jahnem. Druhá část mapuje úpadkové období komunismu a potom opravy kostela v porevolučních letech a jeho znovutevření.

Tuto publikaci je možné v naší farnosti koupit.

Přehled bohoslužeb:

Kostel sv. Antonína
ne 9.00 hodin
po, st, pá, so 18.00 hodin
út, čt 9.00 hodin

Živá farnost

Naše farnost je v současné době farností poměrně živou, s množstvím aktivit pro děti i dospělé. Farníci pořádají výlety, poutě a zájezdy, konají se zde i společné farní dovolené. Letos to byla například pouť do Assisi po stopách sv. Františka.

Také senioři tu mají prostor pro své aktivity. Ve farnosti působí dva hudební soubory, které se zde scházejí ke zkouškám (Schola od 3A a chrámový sbor). Nově plánujeme setkávání žen s výukou biblických tanců. Konají se tu velikonoční a vánoční dílničky, kde si především děti, ale i dospělí mohou něco hezkého vyro-

bit a odnést domů. Děti se tu mohou scházet pravidelně na kroužku kreslení, který před mnoha lety zavedla paní Bohunka Klovová a který od té doby stále funguje.

Probíhá zde i výuka německého jazyka, kterou vede zdejší farnice Renata Šrotýřová.

O kostel se stará bratr Felix, o květinovou výzdobu pak společnými silami Jolana Těminová a Irena Březinová.

Svátek sv. Antonína Paduánského (10. června) slavíme celá farnost po-

hromadě u dobrého jídla, s hudbou a s nezbytným kolotočem.

Protože farnost je františkánská, našli tu své místo i terciáři sv. Františka, kteří se zde pravidelně scházejí.

Výuka náboženství

Pastorační asistentkou je od letošního roku Jolana Těminová, která společně s otcem Bartolomějem Černým vyučuje náboženství. Jsou zde čtyři skupinky dětí rozdělených podle věku. Plánujeme vytvoření společenství dětí, které se bude scházet i mimo výuku náboženství, např.

na výletech či dětských duchovních obnovách. Budou tak moci zažívat křesťanskou víru v reálném životě a nejen v lavici s pracovním listem. Také se osvědčilo přespaní na faře, kdy jsme s maminkami a dětmi hráli hry, divadlo, zpívalo se a také pro ně byla zážitkem noční návštěva kostela se svíčkami.

Farní stránky

Můžete navštívit naše farní stránky www.farnostruprechtice.cz, které spravují Josef Pilnáček a Milan Jancík

Připravila Jolana Těminová

A závěrem několik slov od našich farníků

Schola od 3A a přeshraniční spolupráce

V Ruprechticích také působí liberecká Schola od 3A (od tří Antonínů). Její hlavní působiště je již 18 let kostel sv. Antonína Velikého v centru Liberce, kde pravidelně doprovází mše svaté. Také její členové jsou a vždy byli ze všech libereckých farností. Přesto Scholu od 3A představují jako naši, ruprechtickou. Většina současných zpěváků i její kapelník jsou totiž z farnosti Ruprechtice, již roky má Schola na zdejší faře zázemí pro své zkoušky, v Ruprechticích se také nacházejí její dva patroni: sv. Antonín Paduánský, kterému je zasvěcen zdejší kostel, a P. Antonín Kejdana, místní františkán.

Jezdíváme dost často do Německa. Velkou zásluhu na tom má náš patron P. Antonín. Díky němu už od roku 2004 jezdíme do františkánské farnosti v Halle. Zde roky působil dlouholetý Antonínův přítel P. Martin Domogala. Poslední naše návštěva v Halle se uskutečnila na konci září tohoto roku. Němečtí přátelé z Halle naše děti vloni i letos pozvali také na svůj křesťanský tábor, kde se dětem velmi líbilo.

Také ke klariskám do Bautzenu jsme začali jezdit díky Antonínovi, který nás doporučil jako vhodný hudební doprovod k jedné z výjimečných událostí zdejšího kláštera.

Letos jsme začali jezdit do blízké Žitavy a vypadá to na začínající milou spolupráci. A na jaře jsme se ocitli dokonce až v Bavorsku.

Jednorázových výjezdních akcí v historii Scholy bylo a snad ještě bude více. Zpívali jsme

na různých křesťanských akcích, či dokonce měli samostatné koncerty. Budete-li mít zájem a pozvete nás, můžeme i u vás prožít společnou mši svatou.

Přehled našich akcí spolu s články o nich a bohatou fotogalerií lze najít na našich webových stránkách (<http://scholaod3a.farnostruprechtice.cz>).

Naše farnost spolupracuje také s denním stacionářem sv. Antonína. V jeho prostorách se konají přednášky, setkávání a plánujeme s dětmi hraní divadélka pro seniory. Senioři nám zase slíbili pomoc při výrobě loutek.

Zdislava Manligová

Denní stacionář sv. Antonína a Ruprecht

Denní stacionář pro seniory byl postaven před třemi lety a od té doby nabízí seniorům aktivní prožití dne. Pomáhá jak uživatelům, tak pečujícím rodinám, které mohou aktivně pracovat, nebo si odpočinout. Mimo řádný provoz pořádá pro seniory z okolí pravidelná hudební odpoledne a občasná setkání s veřejností.

Ve farním pivovaru se vaří již čtvrtým rokem český ležák Ruprecht, po vysazení farní chmelnice je chmelen vlastním chmelem. Pivo neslouží k prodeji, ale k pozvednutí všeobecné farní nálady při občasných se-

tkáních pivních přátel. Pravidelně se točí při farní pouti na sv. Antonína, v období Vánoc, Velikonoc a na sv. Václava. Dej Bůh štěstí!

Pavel Eliáš

Setkávání maminek na faře

Třetím rokem se pravidelně každý týden na faře scházejí rodiče (většinou maminky) s malými dětmi. Děti si pohrají s kamarády, zazpívají, dozvědí se něco o Bohu prostřednictvím krátkého divadélka s biblickou tematikou a mohou si něco namalovat či vyrobit. Pro maminky je to prostor k setkání a sdílení zkušeností.

Dětský den u kaple U obrázku

Již od roku 1994 se každoročně pořádá u kaple U obrázku dětský den. Na této akci se podílejí čtyři liberecké farnosti – ruprechtická, rochlická, vratislavická a město. Dětský den začíná mší svatou pro děti. Po mši si každá farnost vylosuje biblický příběh, který pantomimicky ztvární. Pak následuje společný oběd (párky s chlebem) a odpoledne si děti zasoutěží na 16 stanovištích, kde získají žetony, za které si v obchůdku koupí sladkosti či se pozoví na koníkoví (ti méně mlsní). Letošním tématem soutěží byly - jak jinak - olympijské hry.

Tereza Novotná

Kapucíni v uniformě 2. část

Dokončení z minulého čísla

Během jara 1943 bylo rozhodnuto o zrušení čs. útvarů v Africe a na Středním východě. Jejich příslušníci byli připraveni k převozu do Anglie, aby početně posílili 1. čs. samostatnou brigádu ve Velké Británii. 23. dubna 1943 byla na válečném hřbitově v Tobruku odhalena mohyla padlým, jejíž stavbou byl pověřen npor. žen. Ladislav Jilma. Při této příležitosti pronesl Petružela a židovský vojenský duchovní Hanuš Rebenwuzel krátké projevy.

František Petružela (zcela vlevo).
Tel Aviv, prosinec 1942.

5. července 1943 vyplulo z přístavu Tewfik na jihu Suezského průplavu 1 326 československých vojáků do Anglie. Do Liverpoolu dorazili 11. srpna. „Naší lodí byla *Mauretanie*, jedna z největších osobních lodí. Na lodi bylo celkem šest tisíc pasažérů. Kromě našich vojáků zde byli angličtí a američtí vojáci a dosti velká skupina polských chlapců, kteří byli na zákrok gen. Szikorského propuštěni ze SSSR a plavili se do Anglie. Pluli jsme samostatně bez doprovodu kolem Madagaskaru, jižní Afriky, západní Afriky až do anglického přístavu Liverpool. Cestou jsme se dozvěděli smutnou zprávu, že při leteckém neštěstí poblíž Gibraltarů zahynul gen. Szikorski, za kterého jsem pak na lodi sloužil mši svatou. Po příjezdu do Anglie navštívil naši jednotku pan prezident Dr. Edvard Beneš a udělil naší jednotce válečné vyznamenání - na plukovní prapor připsal stuhu válečného kříže. Po našem příjezdu došlo k úplné reorgani-

zaci naší jednotky ve Velké Británii.“

Čs. armáda ve Velké Británii příchodem vojáků ze severoafrického bojiště výrazně posílila a prošla zásadní reorganizací. Došlo i k racionálnímu přeskupení vojenských duchovních. Petružela od 1. září 1943 přešel k velitelské rotě motorizovaného praporu jako osvětový důstojník a duchovní. Zůstal tak se svými vojáky, neboť jádro motorizovaného praporu tvořili právě příslušníci jednotky z Blízkeho východu. Podle potřeby dojížděl i k jiným útvarům a na návštěvy raněných, kteří leželi ve francouzských nemocnicích.

Dne 7. března 1944 byl František Petružela povýšen na poručíka duchovní služby. Od 9. června 1944 byl přemístěn k lehké brigádě ambulanci a 6. července 1944 mu byla udělena Čs. voj. medaile za zásluhy 2. stupně.

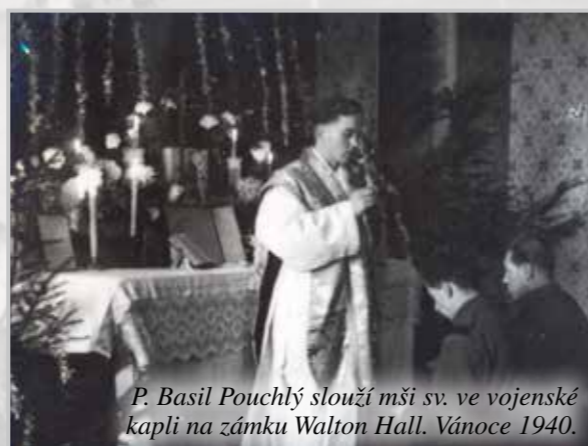
František Petružela byl jedním ze čtyř vojenských duchovních, kteří se v září 1944 s ČSSOB účastnili invaze do Normandie a od října 1944 do května 1945 obléhání přístavu Dunkerque. Nadále byl přidělen u brigádní ambulance, která byla dislokována poblíž města Cassel. Jeho deník obsahuje záznamy o pravidelných bohoslužbách, návštěvách nemocných ve vojenských nemocnicích a pohřbívání padlých vojáků. Katolické bohoslužby se většinou konaly podle předem stanovených programů ve farních kostelech nejbližším posádkám jednotlivých útvarů zvláštních programů zasílaných přímo vojenskými duchovními veliteli útvarů. Pohřbívalo se zpravidla na hřbitovech v Adinkerke, Bergues, Bourbourg, Cassel a St. Omer, kde byla rovněž umístěna kanadská vojenská nemocnice.

6. května 1945 byl Petružela povýšen na nadporučíka duchovní služ-

by. Po kapitulaci německé posádky Dunkerque 10. května 1945 odjíždí 12. května s obrněnou brigádou domů do Československa. Ve svém deníku popisuje, že všechna německá města, přes která projíždí, jsou úplně rozbitá. 18. května dorazili do Plzně.

K 10. srpnu 1945 je nadporučík František Petružela demobilizován a propuštěn mimo činnou službu. Jakým byl František Petružela vojákem? V jeho kvalifikačních listinách se po celou dobu války uvádí stupeň kvalifikace velmi dobrý, je popisován jako dobrosrdečný, tichý, nenáročný, snášenlivý, oblíbený, kamarádský a veselý, pevného charakteru, velmi svědomitý a pilný. V oboru duchovní služby s velmi dobrým vlivem na své okolí. Zastával úspěšně funkci osvětového důstojníka.

Po propuštění z armády odjel Petružela do Prahy. „Tehdy byl klášter na Hradčanech ještě obsazen a my jsme bydleli v ochozech u Lorety. Brzy jsem odjel do Opočna, kde jsem zůstal až do roku 1946. V roce 1946 jsem byl ustanoven představeným v Zákupech v našem klášteře, zároveň jsem byl administrátorem zdejší farnosti.“

P. Basil Pouchlý slouží mši sv. ve vojenské kapli na zámku Walton Hall. Vánoce 1940.

19. června 1949 Petružela přečetl i přes výhrůžky ze strany SNB pastýřský list biskupů a ve svém doprovodném komentáři zaujal kritický postoj ke státní Katolické akci. „Já jsem pastýřský list dostal osobně v Litoměřicích, kam nás svolal biskup Trochta. Policie se však ještě týž-

den dozvěděla o tom, co se děje, a čínila na všechny nátlak, aby se pastýřský list nečetl. Tež za mnou přišel člen SNB a začal mi vyhrožovat, že je to protistátní. Byl jsem pak vyslýchán u soudu v České Lípě. Dlouho se nic nedělo, kromě návštěvy tajemníka krajského úřadu v Liberci.“

V roce 1949 na něj evidoval krajský církevní tajemník v Liberci následující charakteristiku: „Reakčně se projevuje již od počátku svého působení. Když byl vyznamenán jako důstojník západní čsl. armády, přijal vyznamenání velmi chladně, téměř s odporem. Četl všechny pastýřské listy a s nadšením říká otevřeně, že bude číst vše, co přijde od biskupa. Katolickou akci odmítá, též soupis církevního majetku s tím, že je to vnitřní věc církve, a státní správu neuznává. Každé slovo komunisty považuje za lež a říká, že kdyby přišel Hus, tak by všechny komunisty vyhnal, neboť kázal, kdo žije v hříchu, nemá právo poroučet. Petružela je v podezření z ilegální činnosti a z vyzvědačství, dle hlášení a zpráv vojen-

ských orgánů v Zákupech a zjištění církevního referátu. Bylo proti němu zavedeno trestní řízení dle § 28 zák. č. 231/48 sb. 19. 6. 1949 četl oběžník, přičemž šval v kostele proti Leninovi, Stalinovi a Marxovi. Politická situace v místě: Převážná část věřících i občanstva má proti němu velké antipatie z důvodů jeho chování. Pouze věřící z řad reakce a hlavně Němců s ním sympatizují a všemožně jemu pomáhají. Jedná se však o malou část obyvatelstva. Stýká se velmi srdečně s Němci, jsou známy jeho styky s Němci odsunutými a jeho styky s reakčními elementy, zvláště s tzv. starousedlíky. Má vliv pouze na věřící Němce a reakcionáře, kteří si jej velmi chválí. Jeho vliv na ostatní kněze se veřejně neprojevuje, je však dosti velký a značný. Petružela je jedním z důvěrníků a věrných biskupa Trochty a dělá spojku s Litoměřicemi, jak bylo konkrétně zjištěno v několika případech.“

Pokračování na straně 17

P. Václav Anselm Špaček jako vojenský duchovní čs. armády ve Francii 1939 - 1940.

Basil František Pouchlý

Narodil se 15. července 1913 ve Věteřově na Moravě. V roce 1933 vstoupil do kapucínského řádu a po studiích v Holandsku a v Olomouci byl 29. července 1939 vysvěcen na kněze. Byl poslán na další studia do Říma a v červnu 1940 v Paříži vstoupil do čs. zahraniční armády. Po její evakuaci do Velké Británie působil krátce jako vojín v řadách mužstva u 2. praporu. V prosinci 1940 byl poslán jako duchovní k československým letcům u 311. čs. bombardovací peruti, kde byl podle anglických předpisů jmenován ihned majorem, ačkoli československé úřady ho vedly dále jen jako vojína. Obdržel čtyři československá a tři anglická vojenská vyznamenání. Po návratu do vlasti v roce 1945 odešel z kapucínského řádu a byl inkardinován v pražské arcidiecézi. Nadále působil jako vojenský duchovní na MNO.

10. ledna 1950 byl zatčen a obžalován ze špionáže a velezrady. Byl obviněn, že vyzradil důležité skutečnosti týkající se armády. Ve skutečnosti se jednalo o nevinný rozhovor se dvěma ženami, které poznal v době své služby v Anglii. Pracovaly na velvyslanectví Spojených států amerických a P. Basil zjistil, že náhodou bydlí ve stejném domě. Několikrát se s nimi sešel a hovořil s nimi také o svém povolání a o situaci v armádě. Toto jednání P. Pouchlého přes jeho odmítání jakýchkoliv špionážních záměrů označil soud slovy: „...obviněnému bylo podle názoru soudu známo, že pokud sděluje určité okolnosti vojenského rázu oněm ženám, sděluje je tak vlastně cizí moci.“ Původně mu hrozil doživotní trest či trest smrti. „Podle posudku znalců však soud nedospěl k přesvědčení, že skutečně obviněný prozradil státní tajemství zvláště důležité. Z toho důvodu se soudu jevil trest absolutní vzhledem k osobě pachatele a k závažnosti polehčujících okolností nepřiměřeně přísný. Obviněný zřejmě vlivem své výchovy, ač původu proletářského, nemohl se vyprostiti z okruhu vlivu vatikánské politiky, pod vlivem této zřejmě sympatizoval se západními mocnostmi.“ P. Pouchlý byl 12. září 1950 Státním soudem v Praze odsouzen pro trestný čin vyzvědačství na 18 let. Vězněn byl na Mírově. Po propuštění pracoval jako učitel jazyků a oženil se. Zemřel 10. srpna 1981.

Anselm Václav Špaček

Narodil se 31. července 1912 v Praze. V roce 1929 vstoupil ke kapucínům, studoval v Holandsku a ve Francii, na kněze byl vysvěcen 1. července 1935. V roce 1939 dokončil doktorát z církevních dějin v Římě a v listopadu 1939 na čs. konsulátu v Paříži vstoupil do zahraniční armády. Krátce působil jako vojenský duchovní v Agde, odkud byl povolán zpět do Paříže a pracoval jako sekretář předsedy Čs. národního výboru Mons. Šrámka. Má velké zásluhy na úspěchu jednání mezi francouzskými úřady a čs. politickou emigrací.

Po pádu Francie se spolu s ostatními čs. vojáky evakoval do Velké Británie. Protože pro vojenské duchovní nebyl dostatek systematizovaných důstojnických míst a nesplňoval zdravotní kritéria pro službu v armádě, stal se profesorem náboženství, latiny, dějepisu a dalších předmětů na československých školách v Londýně. V důsledku toho byl 20. listopadu 1940 propuštěn z činné služby. Zároveň mu byla odňata hodnost podporučíka propůjčená na dobu válečné potřeby. Špaček převzal rovněž duchovní správu čs. katolíků v Londýně a okolí. Také byl předsednictvem Čs. národního výboru využíván jako prostředník a tlumočnick.

Po válce se krátce vrátil do vlasti. Protože již v roce 1946 správně pochopil, jaký bude další vývoj událostí v Československu, vyžádal si souhlas provinciála a odcestoval do Francie. Vyučoval na školách v Istanbulu a ve Francii. 5. ledna 1949 odcestoval do Kanady a v roce 1955 získal kanadské občanství. Věnoval se pastoraci čs. krajanů, byl nejvyšším představeným kapucínů v Kanadě, během svého funkčního období postavil farní kostel a seminář pro kapucínský dorost. Snažil se na dálku finančně i hmotně pomáhat svým spolubratřím v Československu, kteří byli postupně propouštěni z věznic a pracovních táborů. Měl čtyři doktoráty, vyučoval na univerzitách v Ottawě a Torontu. Zůstal velmi aktivní až do pozdního věku. Zemřel 12. června 1983.

Podzemní setkání rodáků a přátel Hrobčicka

O prvním říjnovém víkendu se v Hrobčicích a okolí uskutečnil již pátý ročník „Podzemního setkání rodáků a přátel Hrobčicka“. Tato pěkná novodobá tradice, založená na přeshraničním přátelství a spolupráci s německými rodáky žijícími v západní Evropě, odstraňuje nežádoucí bariéry minulosti, zakládá a úspěšně rozvíjí přátelství mezi někdejšími a současnými občany našeho regionu a umožňuje i práci ve společných evropských projektech. Tradici založilo občanské sdružení Mukov s cílem společně se pokusit o záchranu tamního chátrajícího kostela sv. Prokopa. Po pěti letech se kostel vně i uvnitř skví znovunalezenou krásou, zachráněna, zrestaurována a osazena je i socha tohoto světce, slavnostně zasazen a požehnán „strom společných kořenů“, vzkříšena památka na císaře Josefa II., který se významně zapsal do zdejší historie, a dalo by se pokračovat. Za vším ovšem stojí obětavost, rozvíjející se občanská iniciativa a péče o dobře fungující přeshraniční vztahy.

Organizátory letošního ročníku byla občanská sdružení Mukov a Mrzlice v součinnosti s Obcí Hrobčice.

Při pátečním zahájení sál Obecního úřadu v Hrobčicích sotva stačil pojmut všechny účastníky. Jen ze západní Evropy se jich sjely téměř tři desítky. Ve svém úvodním projevu paní starostka Jana Syslová mj. kladně hodnotila plnění dohody o spolupráci s domovským spolkem

Heimatkreisverein Bilin, podepsané v Hrobčicích v únoru 2009, konstatovala úspěšnost všech dosavadních společných projektů a seznámila s nově podanými v letošním roce. Zde se již jedná i o novou aktivitu občanského sdružení Mrzlice, a to záchranu tamního kostela sv. Jakuba Většího. Poděkováno bylo také všem českým i německým sponzorům, kteří naše aktivity podporují. Jedná se zejména o Česko-německý fond budoucnosti,

Napsali jste...

Ministerstvo kultury ČR, Ústecký kraj, akciové společnosti Severočeské doly Chomutov a ČEPS Praha, domovský spolek Heimatkreisverein Bilin se sídlem v Gerolzhofen, společenství Ackermann-Gemeinde München a řadu dalších.

Po společném posezení jsme navštívili kostel v Mrzlicích, který léta chátral a nyní má být společnými silami zachráněn.

Sobotní dopoledne patřilo prohlídce bílinského zámku, na kterou nás pozval jeho majitel Dr. Georg Thaler a v zastoupení jím provedl manažer Michal Koukola. Jedna jedinečnost vystřídal druhou, neboť v Mukově již návštěvníky očekával slavnostně vyzdobený kostel i zrestaurovaný původní zvon, krojovaná dudácká muzika i Jeho Výsost císař Josef II. Sobotní odpoledne s vrcholem v podobě žehnání zvonu, které provedl generální vikář litoměřické diecéze Stanislav Příbyl, a patronátem, který převzal zámecký pán z Biliny, bylo další nezapomenutelnou perlou programové mozaiky. V neděli jsme si prohlédli děkanský kostel sv. Jana Křtitele v Teplicích.

Němečtí účastníci nešetřili slovy uznání, obdivu a chvály nad vynaloženým úsilím a perfektní organizací celé akce, potvrdili partnerskou účast v nových projektech a sestaveny byly i plány pro blízkou budoucnost.

*Brigita Janovská, koordinátorka
přihraničních kontaktů, čestná členka
o.s. Mukov a o.s. Mrzlice*

Staročeské roráty v Jablonném

Slovy Rorate coeli desuper – Rosu dejte, nebesa, shůry – začíná verš starozákonního proroctví Izaiášova (45, 8), prosba o spravedlnost z nebe a o příchod Spasitele na zemi. Tento verš se stal textem vstupního chorálního zpěvu slavnostní mše zvané

rorátní, která byla zasvěcena Panně Marii a prováděna v době předvánočního adventu. Rorátní mše byla prováděna brzy ráno, někdy ještě před pátou hodinou, ve tmě, která symbolizuje tmu před příchodem Spasitele. Na noty padal jen svit svíček rorátek. Ve středověku byla tato mše, při níž se zpíval latinský gregoriánský chorál, oblíbená po celé Evropě, o čemž svědčí také její názvy missa aurea, zlatá mše, nebo missa angelica, anđelská mše.

Staročeské roráty jsou výtvozem české reformace, která se snažila o překlad liturgických textů i zpěvů do „rozumného“, tedy srozumitelného jazyka. České zpěvníky rorátníky se však ještě před třicetiletou válkou používaly také v katolických kostelích. Dlouhou tradici provozování rorátů přerušily až josefínské reformy likvidující literárská bratrstva, která si brala zpívání rorátů v adventu za svůj úkol. Dnes už jsou roráty málo známy, jakkoliv se některé sbory a editoři staré hudby snaží o jejich obnovení.

Velké zásluhy v této práci je třeba přiznat pražské Schole Týnského chrámu pod vedením Bohuslava Korejse, která provozuje roráty podle českých rukopisných kodexů ze 16. století. Dlouholetá členka Scholy Týnského chrámu Pavla Jůzová také letos, stejně jako loni a předloni, přijede uvést roráty v kostele sv. Zdislavy a sv. Vavřince v Jablonném v Podještědí na třetí neděli adventní, tedy 16. 12. 2012 v sedm hodin ráno. Samotné rorátní mši bude předcházet dílna otevřená všem zájemcům, kteří by se chtěli tyto staré radostné zpěvy naučit.

Dílna začíná v sobotu 15. 12. ve 13 hodin v refektáři dominikánského kláštera v Jablonném a potrvá přibližně do 17 hodin. Zpěváci z dále si mohou zajistit spaní v klášteře na tel. čísle 607 758 904 nebo e-mailem: hoste@zdislava.cz. Bližší informace o dílně získáte na tel. 608 239 410 (Bára Spalová).

Zpěváci, sbory či instrumentalisté (flétny, klarinet, hoboje, trubky a další dechové nástroje, housle), kteří by se chtěli na roráty lépe připravit, necht' se ozvou co nejdříve, budou jim zaslány předem party k nastudování. Schola od svatě Zdislavy vás tedy srdečně zve a vyzývá, abyste si nenechali ujít tuto zcela výjimečnou příležitost zažít radostné očekávání adventu v noci, která se již záhy mění ve světlo...

Barbora Spalová, Jablonné v Podještědí

S Radkem Rejškem**Za památnými varhanami**
kostelů litoměřické diecéze**Zapomenutí giganti v pohraničí**

Litoměřická diecéze je na varhanářské památky bohatá a ve srovnání s ostatními diecézemi je velmi zajímavá i díky blízkosti německému a slezskému pohraničí. Problémem je, že značná část nesmírně cenného uměleckého odkazu v našich kostelech je ve stavu žalostném a příčiny této situace jsou celkem jasné – dvojitý odsun obyvatel díky 2. světové válce, absence jakékoliv péče (a tím snad i cílená nenápadná likvidace) v dobách, kdy oficiální a státní mašinérií jedině akceptovatelnou ideologií byl marxismus-leninismus, nedostatek finančních prostředků a politikaření kolem restitucí v současnosti. Přitom právě u nás máme varhanářské památky skutečně evropského významu a formátu, jen se o nich díky jejich stavu a odlehlosti lokalit, v nichž se nacházejí, příliš hlasitě nemluví, a tak i řada obdivovatelů a zájemců o staré varhany o jejich existenci často ani neví.

Věnujme dnešní pojednání památkám z doby nedávné – prvních čtyř desetiletí 20. století. Tehdy ve varhanářství vrcholila estetika tzv. „pozdního romantismu“, kdy bylo na varhany pohlíženo jako na písňalovou analogii novoromanticky koncipovaného symfonického orchestru. Liturgickou hudbu direktivně (a možná z dnešních hledisek i poněkud násilně) ovlivnila řezenská (ceciliánská) reforma, což se samozřejmě nemohlo neprojevit i ve zvukové koncepci tehdy vznikajících nástrojů. Jednou z nejmambicióznějších varhanářských

firem, která stavěla znamenité varhany prakticky po celém území Čech, Moravy, Slezska a Slovenska, bylo krnovské varhanářství bratří Riegerů. Jejich produkce pronikla i do litoměřické diecéze, a to způsobem, který stojí za povšimnutí.

Česko-německé pohraničí bylo před zmíněnými odsuny obyvatel bohaté, o čemž svědčí dnes zanedbané a mnohde zdevastované kostely velikosti katedrál, a je tedy nablíže, že si bohatá města a farnosti mohly dovolit monumentální a reprezentativní varhany. Je smutnou ironií osudu, že vůbec největší varhany litoměřické diecéze, na hlavním kůru velkolepého klášterního chrámu v Oseku u Duchcova, které před přestavbou varhan u sv. Mořice v Olomouci byly vůbec největším nástrojem v tehdejší Československu a největším nástrojem, jaký do té doby krnovští varhanáři postavili, doslova „umírají“ v úplném zapomenutí a stranou jakéhokoliv zájmu. Obávám se, že v současnosti jsou již zcela nepoužitelné a jejich případná obnova bude velkým a velmi nákladným problémem...

Osud dalších nástrojů, které zde vyjmeme, bude možná radostnější, i když v některých případech si příliš velké iluze také nedělám.

Snad nejméně známé, a přitom hodně velké varhany z krnovské produkce nacházíme ve Šluknovském výběžku. V Krásné Lípě a v Mikulášovicích téměř paralelně vznikly dva mimořádně krásné velké nástroje, které lze plným právem označit za reprezentativní. Varhany farního kostela v Krásné Lípě měly osud velmi pohnutý a ještě nedávno se nacházely na samém pokraji definitivního zániku. Že se tak nestalo a že v současnosti probíhá jejich náročná a nákladná obnova, se rovná v dnešních podmínkách malému zázraku.

Varhany farního kostela v Mikulášovicích měly trochu více štěstí a snad i díky tomu se dochovaly v téměř původní podobě, a to jak zvukové, tak i vzhledové a technické. Oba tyto nástroje svědčí o tom, že během prvních čtyř desetiletí 20. století bylo krnovské varhanářství na jednom ze svých vrcholů – dokonce jsem od jistého znalce slyšel používat termín „zlatý věk krnovského varhanářství“.

Nádherné nástroje od této firmy vznikly nejen v Mikulášovicích a Krásné Lípě, můžeme zde jmenovat příklady další: Hejnice, Liberec (arciděkanský kostel sv. Antonína Velikého), Děčín (kostel Povýšení Svatého Kříže)... Monumentální nástroje však zde postavily i jiné firmy. Ze sousedního Saska to k nám měli nejbližší varhanáři z Budyšína (firma Eule) a Drážďan (firma Jehmlich). O Jehmlichových varhanách v litoměřické katedrále bylo na stránkách Zdislavy již pojednáno. Budyšínské varhanáři postavili na našem území krásné a znamenité varhany v bazilice ve Filipově a děkanském kostele sv. Petra a Pavla ve Varnsdorfu.

Méně známý je pak velmi zajímavý, ale neúspěšný pokus o stavbu velkých varhan ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie v Postoloprtech. Jedinou příležitostí zde dostal teplický varhanář Ladislav Hauser, který do krásné barokní skříně po původních varhanách zamýšlel vestavět své životní dílo – třímanuálový nástroj o téměř padesáti rejstřících. Nebylo mu však dopřáno práci dokončit. Údajně došly finanční prostředky a velkolepé varhany zůstaly nedokončené a v tomto stavu chátrají dodnes...

*Radek Rejšek,
diecézní kampanolog a organolog
Foto: archiv autora článku*

Krátké zprávy z diecéze

Kněžské svěcení

V sobotu 8. prosince 2012 v 10 hodin v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích přijali vzládním rukou a modlitbou diecézního biskupa Mons. Jana Baxanta kněžské svěcení jáhni litoměřické diecéze Ing. Pavel Morávek (jáhenská služba v Chomutově) a Mgr. Josef Peňáz (jáhenská služba v Liberci).

Prosíme všechny o modlitby za novokněze i za ty, kdo se na kněžství připravují.

Fotogalerii z kněžského svěcení najdete v příštím čísle Zdislavy. (red)

Litoměřice navštívil německý biskup Konrad Zdarsa

Litoměřice navštívili ve dnech 1. a 2. listopadu 2012 augsburský biskup Mons. Konrad Zdarsa a prelát Dr. Bertram Meier, kanovník katedrální kapituly v Augsburgu. Ve čtvrtek 1. listopadu se oba zúčastnili poutní slavnosti v děkanství kostele Všech svatých, aby zde společně s věřícími slavili křesťanský svátek Slavnost Všech svatých.

Hlavním celebrantem mše svaté byl litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, koncelebrant - kromě obou hostů z Německa - rovněž generální vikář litoměřické diecéze Stanislav Příbyl CSsR, děkan městské farnosti u Všech svatých Józef Szeliga, probošt litoměřické katedrální kapituly Jiří Hladík O.Cr., kanovníci kapituly a kněží lovosické a třebeňické farnosti.

Biskup Baxant poukázal mimo jiné na přátelské vztahy mezi oběma diecézemi a poděkoval za pomoc, kterou augsburské biskupství na území litoměřické diecéze již mnohokrát poskytlo.

Účastníci slavnosti mohli uctít vzácný ostatek svěťce – relikvii (kapku krve) blahoslaveného Jana Pavla II., kterou spolu s autentičností (doklad o pravosti) získal od kardinála Stanisława Dziwisze z Krakova třebeňický kněz Tomasz Dziedzic.

Po mši svaté setkání pokračovalo v budově děkanství.

V pátek 2. listopadu, kdy vzpomínáme na všechny věrné zemřel-

lé, se oba hosté zúčastnili ranní bohoslužby, kterou v katedrále sv. Štěpána sloužil litoměřický biskup, a poté ještě navštívili úřad biskupství a setkali se s jeho zaměstnanci.

Jana Michálková

Beseda s biskupem Janem Baxantem o nové evangelizaci

O nové evangelizaci, která byla letos v říjnu tématem biskupské synody v Římě, besedoval se zájemci v pondělí 12. listopadu 2012 litoměřický biskup Jan Baxant. Setkání se konalo po večerní bohoslužbě v budově děkanství v Litoměřicích.

Informace tu zněly z úst nejpovolanějších. XIII. řádného generálního shromáždění Synody biskupů, které probíhalo v Římě ve dnech 7. až 28. října 2012, se Mons. Jan Baxant účastnil coby zástupce České republiky.

„Byly to tři týdny křesťanských setkání s lidmi z celého světa, tři týdny společných rozhovorů, ze kterých vyplynulo, že křesťanství má obrovskou dynamiku. Z každé národní biskupské konference (z každého státu světa) byl na synodu vyslán alespoň jeden delegát. Celkem to byly čtyři stovky lidí, které denně jednaly, zazněly zde čtyři stovky příspěvků jednotlivých delegátů. Byly zásadně o tom, jak vypadá situace křesťanské víry v té které zemi a co by se mohlo udělat pro to, aby se křesťanská víra šířila,“ řekl biskup.

Nová evangelizace, jak zdůraznil, není žádný nový projekt. Je to výzva k tomu, abychom hledali nové metody, styly pro šíření křesťanské víry. Každý delegát tedy poreferoval o situaci ve své zemi a navrhl řešení.

„Já jsem hovořil především o dvou věcech. Jednak o tom, že Česká republika je země odkřesťanstělá. To je realita - s tím, že to není nic negativního. Je to stav, nad nímž se chceme zamýšlet, a nás křesťany nutí k tomu, abychom pro Pána Ježíše konečně udělali něco pořádného. Musíme především

křesťansky žít!“ zdůraznil biskup.

„Synoda byla o prohloubení, opravdovosti našeho křesťanského života. Nová evangelizace je nová metoda - metoda pořádku, disciplíny, opravdovosti, důslednosti, je to řád. Je to styl - styl přátelství, laskavosti, bratrskosti,“ řekl Mons. Baxant. Biskupové, jak uvedl, zmiňovali, že my křesťané máme mnoho příležitostí, ne však všechny využíváme a z křesťanského způsobu života ustupujeme.

„Mluvil jsem rovněž o naší diecézi, o které se často mluví jako o poušti - že je to kamenolom Páně. Nemyslím, že je ztracená. Toto spáleniště má ještě doutnající uhlíky a někdo je musí rozfoukat, aby vydaly teplo a oheň. To je úkol nových evangelizátorů a tím je každý křesťan,“ poukázal biskup.

Jak řekl, zazněla zde řada zajímavých podnětů.

Na synodě se ale také mluvilo o charitě (která má být zřetelnou tvář Kristovy církve a která mnohde je bez charitního ducha, tzn. kdy člověk udělá něco z dobroty srdce, z lásky, bez peněz...), o rodinách (o tom, že projevem křesťanství je podpora rodiny, aby její členové byli nositeli Kristova evangelia), o zasvěceném životě...

Setkání s biskupem se konalo na pozvání zdejšího děkana Jozefa Szeligy. V druhé části besedy biskup Jan odpovídal na dotazy přítomných. Večer nakonec vyústil v živou diskusi. Beseda, která začala zhruba v 18.45 hodin, končila ve 22.20 hodin.

Jana Michálková

Svatoanežská pouť v Doksanech

Ke cti sv. Anežky České probíhala v úterý 13. listopadu 2012 v Doksanech Svatoanežská pouť s žehnáním sochy sv. Anežky. Slavnost se konala za účasti zdejších sester premonstrátek, litoměřického biskupa Jana Baxanta, strahovského opata Michaela Pojezdného, prof. Petra Piňhy, probošta kláštera Adriána Zemka a dalších kněží, hostů a přátel doksanského kláštera.

Autorem sochy - busty sv. Anežky, která byla umístěna v jednom z portálů na vnitřním nádvoří premonstrátského kláštera v Doksanech - je Josef Fryauf z Plzně. Tato socha je jedním ze 14 děl, které v loňském roce vytvořili studenti Střední průmyslové školy kamenické a sochařské v Hořicích na popud prof. Petra Piňhy k 800. výročí narození této naší významné české svěťce. Sochu sv. Anežky České darovala Klášteru sester premonstrátek v Doksanech Královská kononie premonstrátů na Strahově.

Doksany jsou místem, kde dcera krále Přemysla Otakara I. Anežka v dětství pobývala a kde byla sestrami premonstrátkami vychovávána a vzdělávána. „Snažíme se mít ji v úctě a šířit její kult. Je to významná osobnost českého národa a z jejího příkladu se můžeme mnoho naučit. Mě osobně oslovuje její touha po smíření a touha po jednotě národa. Sama velice těžce nesla nesváry ve vlastní rodině, ohrožení celého národa. Ke smíření přispívala nejenom svou modlitbou, ale i obětí a také konkrétním jednáním. Pro mne a pro spolusestry je opravdu velikou přímluvkyní ve všech potřebách dnešního světa, zvláště našeho českého národa. Je nám velice vzácná a drahá a snažíme se utíkat se k ní i v našich osobních přímluvách a modlitbách,“ řekla představená kláštera, sestra Alberta.

Sochu požehnal strahovský opat Michael Pojezdný. Pontifikální mši svatou ve zdejší kostele Narození Panny Marie sloužil litoměřický biskup Jan Baxant.

Slavnosti předcházelo setkání prof. Petra Piňhy, zástupců hořické školy, studentů a tvůrců sochařských děl se starosty obcí a měst a zástupci institucí, kde již byly sochy sv. Anežky umístěny. Byla zde prezentována publikace, která jednotlivá díla představuje a zároveň mapuje místa, kde byly sochy instalovány (v budově Arcibiskupství pražského, v Senátu Parlamentu ČR nebo v Nemocnici Milosrdných sester svatého Karla Boromejského v Praze).

Slavnost byla zároveň připomenutím svatořečení Anežky Přemys-

lovny, kterou papež Jan Pavel II. prohlásil za svatou 12. listopadu 1989.

Fotogalerie a záznamy ze slavnosti naleznete na www.dltm.cz

Jana Michálková

Věž kostela v Růžové ukrývá tubusy se záznamy pro budoucí generace

Římskokatolická farnost Růžová získala v letošním roce dotaci Státního zemědělského intervenčního fondu, díky níž mohla být na kostele sv. Petra a Pavla vyměněna stávající střešní krytina za břidlicovou, opraveny vnější omítky a obnovena freska Svaté Rodiny ve štukovém rámu na stropě kostela. Obnoveny byly i kamenické prvky.

V pátek 16. listopadu 2012 umístil jeřáb na kostelní věž báb s makovicí a křížem, které odtud byly před necelými dvěma měsíci sejmuty. Do makovice byly vloženy tři tubusy - jeden z nich (tubus z roku 1996, kdy v kostele rovněž probíhaly opravy) zůstal zapečetěn a byl do makovice uložen v původním stavu, do dalších dvou byly nově uloženy dokumenty a fotografie. Obsahují mimo jiné: soupis duchovních, kteří ve zdejší farnosti působili od 14. století do současnosti, počítačovou verzi publikace, která bude letos u příležitosti 300 let kostela sv. Petra a Pavla v Růžové vydána, církevní, místní i regionální periodika, ročenky rodáků z Růžové či fotodokumentaci z roku 2000, kdy byl kostel znovu vysvěcen.

V roce 1988 kostel vyhořel, zůstaly z něj jen obvodové zdi. V letech 1996-2000 byl obnoven za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Okresního úřadu v Děčíně, Česko-německého fondu budoucnosti, Římskokatolické farnosti Srbská Kamenice, německých organizací např. Kirche in Not a Renovabis a mnoha moravských farností. Veškeré práce byly organizovány správcem farnosti Marcellem Hrubým za vydatného přispění nesčetných dobrovolných brigádníků z Čech, Moravy i odjinud. Dne 7. října 2000 kostel slavnostně znovu vysvětil tehdejší biskup litoměřický ThDr. Josef Koukl. Do tubusu proto bylo rovněž vloženo osm listů ručního papíru s psaným záznamem o průběhu těchto oprav.

Farnost, která společně s obcí každoročně slaví petropavlovskou pouť, si letos připomněla 300. výročí posvěcení kostela. Hlavní oslavy se uskutečnily dne 30. června za účasti německých rodáků. Mši svatou sloužil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

Jana Michálková

(Zdroj: www.obec-ruzova.cz/farnost)

Opravené vitráže kostela v Petrovicích

Do farního kostela sv. Mikuláše v Petrovicích byly v úterý 20. listopadu 2012 vráceny restaurované vitráže.

„Přesně před rokem byly pracovníky Obce Petrovice na půdu Základní školy a Mateřské školy Petrovice doneseny z tzv. kůlnového depozitu obce dvě téměř zapomenuté velké dřevěné bedny, z nichž jsem po celé zimní období spolu s výměnným středoškolským studentem Santiagem Abelem Mas Baezou z Argentiny, kterému se naše škola stala na celý školní rok 2011/2012 druhým domovem, postupně vybaloval, čistil a trpělivě skládal čtyři z kabriolet ruin, tj. bez střechy, farního kostela sv. Mikuláše v Petrovicích před více než dvaceti lety demontované vitráže,“ napsal Jan F. Teister, řídicí učitel Základní školy a Mateřské školy Petrovice. „Od té doby se zvýšilo nejenom podvědomí, ale také zájem o řemeslné i umělecky velmi zdařilou práci firmy Fritze Luckeho „Kirchliche und Profane Kunst Glasereien“ - Jablonec nad Nisou z roku 1937, která byla spolu se stavbou kostela zapsána do seznamu kulturního dědictví, a zároveň vznikla iniciativa mající za cíl jejich záchranu,“ uvedl.

Za pomoci finanční podpory Krajského úřadu Ústeckého kraje, jak dále napsal, byly všechny čtyři vitráže zanedlouho po svém znovuoobjevení restaurovány Janem Karkem ve Cvikově.

Po návratu do kostela sv. Mikuláše byly vsazeny do nově zhotovených dřevěných rámu a umístěny před hlavní oltář. Zde budou do doby, než bude vyřešeno zastřešení kostela.

Jana Michálková

Fotogalerii k textům na této dvojstraně naleznete na straně 23

Poutní duchovní cesta

do Izraele (2. - 11. 3. 2013)

Zveme vás na desetidenní duchovní pouť do Svaté země

Charakteristika cesty:

Jedná se o poutní duchovní cestu pro čtenáře a přátele Katolického týdeníku, jejímž cílem je poznat a zažít zemi spojenou s dějinami židovského národa, životem Ježíše Krista a působením prvotní církve. Setkáni s pátým evangeliem – jak Svatou zemi označuje i Benedikt XVI. – lze uskutečnit různými způsoby. Náš způsob nebude spočívat v uspěchaných návštěvách jednoho biblického místa za druhým, nýbrž v pozvolném pronikání do biblické krajiny, do geografie Boží cesty s člověkem. Z pouště starozákonních proroků přes Betlém a Galileu dorazíme v pátek odpoledne do Jeruzaléma, abychom na místě prožili své osobní velikonoce. Naším prvotním cílem nejsou jednotlivá svatá místa, ale cesta, jejíž cíl i počátek leží v Jeruzalémě.

Program cesty:

- 1. den – sobota: bohoslužba na začátek duchovní cesty bazilice sv. Markéty v Břevnově, následně odjezd autobusem na letiště Václava Havla, Praha-Ruzyně, odlet letadla ve 23.55 hod.
- 2. den – neděle: přílet do Tel Avivu v 04.35 hod., přejezd do pouště, nedělní ranní mše sv. v poušti, jednoduchá snídaně v poušti, návštěva kláštera sv. Gerasima, seznámení se s tradicí pouštního mnišství, příjezd k Mrtvému moři, fakultativní návštěva přírodního parku Ein Gedi, možnost koupání a odpočinku, večere a nocleh v kibucu
- 3. den – pondělí: ranní modlitba v poušti, návštěva Kumránu (duchovní pozadí novozákonní doby, sekta esénů, vykopávky, jeskyně s kumránskými svítky od Mrtvého moře), návštěva tradič-

ního místa Ježíšova křtu nedaleko od ústí Jordánu do Mrtvého moře (Betanie za Jordánem), obnova křesťanských slibů, návštěva a prohlídka Herodionu, příjezd do Betléma, návštěva a prohlídka pole a kaple Pastýřů, bohoslužba, večere a nocleh v Betléme

- 4. den – úterý: v brzkém ránu možnost účasti na mši sv. v jeskyni Narození Ježíše Krista, po snídani prohlídka Betléma, baziliky Narození Ježíše Krista, kostela a kláštera sv. Kateřiny, Mléčné jeskyně, transfer do Nazaretu, prohlídka města, bývalé nazaretské synagogy, baziliky Zvěstování, chrámu sv. Josefa - Svaté Rodiny, večere a nocleh v Nazaretu
- 5. den – středa: po snídani návštěva archeologických vykopávek v Cipori, metropoli Galileje v dobách římské nadvlády, návštěva Kány Galilejské spojená s obnovou manželských slibů, kostela Zázraku, odpoledne pěší výstup na horu Tábor (pro méně fyzicky zdatné výjezd vozidly taxi), na vrcholu piknik a návštěva baziliky Proměnění Páně, mše sv., večere a nocleh v Nazaretu
- 6. den – čtvrtek: po snídani odjezd ke Galilejskému jezeru, návštěva Hory Blahoslavenství s kostelem Blahoslavenství – bohoslužba slova, pěší sestup ke Galilejskému jezeru, Kafarnaum s jeho archeologickými vykopávkami, dle tradice někdejšího domu Šimona Petra, koupání v Galilejském jezeře, Tabgha na břehu jezera – návštěva baziliky Rozmnožení chleba a ryb a chrámu Primátu sv. Petra s Mensou Christi – mše sv., večere a nocleh v Nazaretu

■ 7. den – pátek: po snídani odjezd z Nazaretu směrem do Jeruzaléma podél Jordánu, po příjezdu do Jeruzaléma pěší putování údolím potoku Cedron do Getsemanské zahrady, prohlídka baziliky Všem národů, návštěva židovské páteční bohoslužby v synagoze, večere v hotelu, po večeri procházka nočním jeruzalémským Starým městem bez výkladu – sabat v Jeruzalémě

■ 8. den – sobota: po snídani celodenní prohlídka Starého města, jeho čtvrtí, zdí, bran a kostelů, hory Sion s bazilikou Zesnutí, Večeřadlem a Davidovou hrobkou, Zdi nářků, křížové cesty (Via dolorosa) a chrámu Božího hrobu, odpoledne možnost duchovního programu na jednotlivých zastaveních křížové cesty, večere a nocleh v Jeruzalémě

■ 9. den – neděle: v časných ranních hodinách účast na mši sv. v chrámu Božího hrobu od 05.15 hod, následně společná snídaně „na střechách jeruzalémských“, návštěva Chrámového pahorku a zakončení duchovního programu cesty u kaple Nanebevstoupení, od oběda individuální volno v Jeruzalémě, brzká večere, nocleh v Jeruzalémě

■ 10. den – pondělí: ve 01.15 hod. odjezd na letiště, odlet letadla v 05.05, přílet do Prahy v 09.15 hod.

Více informací, fotogalerie z cest i videa získáte na: www.ckkrizek.cz

P. ThLic. Příbyl Stanislav CSsR

generální vikář litoměřické diecéze

Byl jsem osloven, zda bych mohl v příštím roce tuto pouť duchovně doprovázet. Ve Svaté zemi jsem nikdy nebyl. Duchovní pouť do Izraele s cestovní kanceláří CK Křížek mi doporučil šéfredaktor Katolického týdeníku, pan Antonín Randa. Stojí to právě zato kvůli atmosféře a přístupu k problematice, kterou je tato cesta specifická.

Vedou ji tři lidé - zástupce cestovní kanceláře, židovský průvodce a katolický kněz - na třech úrovních: na úrovni zeměpisných reálií, na úrovni křesťansko-odborné a na úrovni duchovní. V rozdělení rolí doprovodu je, řekl bych, silná stránka této pouti. Mě osobně láká, že to bude pouť ve značné míře vzdělávací.

Dr. Petra Křížka znám díky partnerství litoměřické diecéze s diecézí Eichstätt. V této naší partnerské diecézi studoval teologii. Jeho cestovní kancelář se nespécializuje pouze na cesty do Svaté země, vezí k nám i německé rodáky.

Jaká bude Vaše příprava?

O tom jsme se dlouze bavili a již nyní máme přesný rozpis toho, co kdo bude kde přesně dělat. Já budu sloužit bohoslužby a povedu katechezi. Výklad budu mít připraven jen rámcově, mluvit pak budu pod okamžitými dojmy, protože, málo platné, vidět Jordán na fotografii a mít od něj mokré nohy, to jsou dvě různé věci.

Těšíte se na cestu? Co od ní očekáváte?

Nejdůležitější bude, abychom nahmatli tep každého navštíveného místa. Moje zkušenost z mnoha jiných poutí a oblastí je ta, že je opravdu něco jiného vidět a číst, a něco jiného stát přímo na místě. Fotografie a film nikdy nenahradí skutečnost. Očekávám tedy, že na této pouti dostane biblická zvěst pro člověka a osoba Ježíše Krista novou dimenzi.

Tato pouť je sice dražší, než bývá obvykle, je to ale vyváženo tím, že se člověk dostane na místa, kam by se běžně nedostal, nebo by je navštívil ve velikém shonu. Těším se na přenocování v poušti, na návštěvu Nazaretu. Těším se na to, že se dozvim další souvislosti, které otevrou další obzory. Jako křesťan bychom měli vědět o osobě Ježíše Krista víc a víc. Když totiž víte, kde a jak žil, vystupuje najednou z toho barvotiskového Ježíše s blond vousy, jak známe ze svatých obrázků, skutečný člověk, o kterém víme, že je to zároveň Boží syn. Vlastně to říká i Jan Pavel II. na konec milénia 2000 let křesťanství, že je potřeba hledat Kristovu tvář. I já ji tam budu hledat, a třeba i najdu - a že to bude určitě jiná tvář než moje dosavadní představa. Poznání, když máme k dispozici pět smyslů, je nejdůležitější. A je to konečnoucí úkol Roku víry, který právě prožíváme - prohloubit svou víru. Cesta na místa, kde žil a působil Ježíš Kristus, bezesporu prohloubení víry přinese.

Jako křesťan jsem byl pokřtěn, jsem knězem, uvěřil jsem v Krista, mluvím o něm - takže když budu vidět, kde Jan pokřtil Krista v Jordánu, budu si tam moci obnovit třeba svoje křesťanské závazky, když uvidím večeřadlo, kde se apoštolové stali kněžími, když jim byla při poslední večeři svěřena eucharistie, když uvidím horu nanebevstoupení, kde dostali za úkol hlásat evangelium, křítit a tak dále, bude to pro mne obnova víry.

Právě pro ony tři dimenze pouti (poznávací, teologická a duchovní) a fakt, že zde bude „tak trochu jinak“, bych si dovolil říci, že tato pouť může být přínosem pro každého křesťana i pro člověka hledajícího.

Pořadatel cesty:	CK Křížek (www.ckkrizek.cz), Hájíčkova 206/15, 143 00 Praha 4 tel.: 732 922 737, 241 911 248, e-mail: info@ckkrizek.cz) ve spolupráci s Katolickým týdeníkem
Termín cesty:	sobota 2. 3. – pondělí 11. 3. 2013
Duchovní doprovod:	P. Stanislav Příbyl CSsR, generální vikář litoměřické diecéze
Cena cesty:	26.990 CZK za osobu ve dvouložkovém pokoji Konečná cena zahrnuje: autobusový transfer v den odletu na letiště Ruzyně, veškeré náklady na leteckou dopravu Praha – Tel Aviv – Praha (letenky, palivové příplatky, letištní a bezpečnostní poplatky), dopravu turistickým klimatizovaným autobusem po Izraeli, 8x ubytování v dvouložkových pokojích s vlastním sociálním zařízením, 8x polopenze (snídaně a večere), veškeré vstupy dle programu, veškeré bakišné (bakišné patří zcela samozřejmě k obchodnímu životu Izraele, některé cestovní kanceláře ho účtují zvlášť, zde je bakišné však již započteno v konečné ceně zájezdu), český hovořícího a státem Izrael akreditovaného průvodce, duchovní doprovod P. Stanislava Příbyla CSsR, cestovní zdravotní pojištění, výjezd vozidly taxi na horu Tábor.
Ubytování:	Ubytování je zajištěno v hotelích, kibucu a poutnických domech v jedno- a dvouložkových pokojích s vlastním sociálním zařízením (1x v Judské poušti, 1x v Betléme, 3x v Nazaretě, 3x v Jeruzalémě).
Stravování:	Stravování je zajištěno formou polopenze (snídaně a večere).
Doprava:	Doprava letecky z ČSA, po Izraeli klimatizovaným turistickým autobusem.

Dokončení ze strany 11

28. prosince 1949 byl Státním soudem v Praze odsouzen za trestný čin pobožování proti republice na dva roky. „Den před tím jsem se zastavil v našem klášteře v Praze, kde mi bylo nabídnuto, že bych se mohl pokusit přejít hranice do Rakouska. Já jsem však byl toho mínění, že to nemohu udělat s ohledem na farníky, kteří zůstali v Zákupce.“

Po odsouzení byl vězněn krátce na Pankráci a následně byl zařazen do pracovního komanda na Kladně, kde vězni pracovali u vysokých pecí a v dole Antonína Zápotockého. Od roku 1950 do roku 1952 byl vězněn na Mírově. V lednu 1952 byl krátce umístěn v Pracovním táboře ve Všebořicích u Ústí nad Labem a na jaře 1952 byl převezen do internačního tábora v Želivském klášteře. „Chodili jsme na různé práce – do lesa, na pole, jezdili jsme do kamenolomu, na stavby do Jihlavy a tak podobně.“ V srpnu 1955 byl propuštěn, a protože mu nebylo umožněno působit v duchovní službě, musel si hledat zaměstnání jako dělník. Šest let pracoval v Lisovně nových hmot v Lutíně, odkud musel po prověrkách v roce 1958 jako nespolehlivý odejít. Poté pracoval v Hospodářském podniku města Olomouce jako závozník a popelář. Po uvolnění na začátku šedesátých let mohl ze zdravotních důvodů opustit dělnickou profesii a v roce 1961 přešel jako účetní do kamenoprůmyslu. Nejprve na Hrubé Vodě a pak v Olomouci na ředitelství podniku. „Když se kamenoprůmysl rušil, přešel jsem v roce 1964 do Pozemních staveb, kde jsem zůstal až do důchodu. V roce 1968 došlo u nás k politickým změnám a nám, bývalým zahraničním vojákům, byly dány nějaké výhody. Jedna z nich byla, že jsme mohli odejít do důchodu v 55 letech. Využil jsem toho a odešel do důchodu v roce 1970. Dále jsem však dělal jako brigádník.“

V září 1959 František Petružela uzavřel občanský sňatek. V roce 1968 byl laicizován a 15. února 1969 uzavřel sňatek církevní. V závěru života byl každodenním návštěvníkem kláštera v Olomouci. Zemřel 3. července 2007 v Olomouci, pohřben byl 10. července ve Šternberku.

Připravil Mgr. Martin Flosman
Foto: archiv autora článku

Rok je opět za námi a počátkem ledna roku 2013 vyjdou do ulic měst a obcí litoměřické diecéze již potřinácté tříkráloví koledníci. V průběhu prvních čtrnácti dnů v lednu budete potkávat skupinky tři králů se zapečetěnou pokladničkou, do které můžete přispět na pomoc potřebným.

Koledníci a dobrovolníci Tříkrálové sbírky vyjdou s požehnáním Mons. Jana Baxanta, biskupa litoměřického, které proběhne 2. ledna 2013 od 10 hodin v děkanském kostele Všech svatých v Litoměřicích.

Tříkrálová sbírka pořádaná Charitou ČR je největší dobrovolnickou akcí u nás. Sbírkou se účastní kolem padesáti tisíc koledníků (většinou z řad dětí a mládeže) a dalších dobrovolníků. Její výnos podpoří služby pro seniory, nemocné a handicapované, pro lidi bez domova a v hmotné či sociální nouzi, podobně jako aktivity pro děti. Většina prostředků zůstává v regionu, kde byly vykoledovány, desetina výnosu jde na pomoc v zahraničí. (Více o využití sbírky na www.trikralovasbirka.cz.)

„Posláním Tříkrálové sbírky je především nesení radostné zvěsti o narození Pána Ježíše. Naši koledníci navštěvují domácnosti, aby světlo Boží lásky šířili do rodin, vztahů

i duší všech lidí. Tříkrálovou sbírkou Charita vyzývá všechny lidi dobré vůle, aby se zapojili nejen do pomoci potřebným prostřednictvím finančního daru. Chceme oslovit širokou veřejnost, a tím šířit sociální citění a pochopení pro všechny sociálně znevýhodněné lidi u nás doma i v zahraničí,“ říká ředitel Charity Česká republika Oldřich Haičman.

Průběh Tříkrálové sbírky

Koledníci procházejí ulicemi a navštěvují rodinné domy, byty, instituce či jiná zařízení a do zapečetěných pokladniček označených logem Charity Česká republika vybírají finanční příspěvky na pomoc potřebným.

„V přestrojení za tři krále můžete povětšinou potkat koledníky v dětském věku, není však výjimkou potkat „dospělého krále“,“ říká Veronika Vedejová, koordinátorka Tříkrálové sbírky v litoměřické diecézi. „Tradiční tříkrálovou skupinku tvoří tři králové, zpravidla děti, a jeden dospělý doprovod, označený průkazkou. Občas však nějaké dítě vypadne, tak třetího krále nahrazuje zmiňovaný doprovod,“ vysvětluje paní Vedejová.

V diecézi litoměřické organizují Tříkrálovou sbírku všechny oblastní a farní charity, ale také některé farnosti, jako například: Jablonné v Podještědí, Podbořany, Srbská Kamenice, Semily, Hrob, Liběšice

u Žatce, Lobedava, Mělník, Kadaň, Železný Brod, Louny, Děčín-Podmokly či děkanství Mnichovo Hradiště. Diecézní charita Litoměřice zajišťuje koledování v obcích blízko Litoměřic.

Stále však není pokryto celé území litoměřické diecéze, proto je pomoc na přípravách či organizaci Tříkrálové sbírky vždy vítaná.

Tříkrálová sbírka 2008 s biskupem Pavlem Posádem.

Zapojte se!

Staňte se tříkrálovým koledníkem, vedoucím koledující skupinky nebo pomozte jakkoliv jinak při přípravách a organizaci Tříkrálové sbírky v místě, kde se Tříkrálová sbírka již koná. Stejně tak se můžete stát organizátorem Tříkrálové sbírky v místě vaší farnosti či obce, kde zatím Tříkrálová sbírka neprobíhá, a získat tak finanční prostředky na pomoc potřebným přímo v místě Vašeho působení.

„V případě, že si daná farnost, škola či jiná organizace určí vlastní záměr, na co chce vykoledované peníze použít, vrátí se jí 65% z částky, kterou vykoleduje, pokud vlastní záměr nemá, jsou prostředky využity na projekty Charity. Například Základní škola Libochovice koledovala pro své handicapované žáky, kteří potřebují osobního asistenta či notebook, aby mohli navštěvovat základní školu,“ říká koordinátorka Tříkrálové sbírky litoměřické diecéze.

Chcete-li se zapojit do Tříkrálové sbírky, a tím pomoci lidem, kteří naši pomoc skutečně potřebují,

můžete nás kontaktovat na e-mailu: dobrovolnici@dchltm.cz.

Kde pomohla Tříkrálová sbírka 2012

Charity v litoměřické diecézi podpořily z prostředků Tříkrálové sbírky 2012 několik různých projektů a aktivit. Jednou z nich je vzdělávání předškolních dětí v romské osadě na Slovensku, které by se jinak do žákovských lavic poprvé posadily až zahájením povinné školní docházky. Pro tyto děti je předškolní vzdělávání nezbytné, avšak bez podpory Tříkrálové sbírky nedostupné. Díky „tříkrálové“ pomoci se mohou čtyři hodiny denně připravovat na zahájení povinné školní docházky, což pro ně v předchozích letech bylo nemyslitelné.

Dále byl díky Tříkrálové sbírce podpořen nový projekt DCH Litoměřice „Dali-Křido“, prostřednictvím kterého mohou dárci podpořit rozvoj dětí a mladých lidí v Mongolsku. Více o projektu na <http://kridlo.dchltm.cz>.

Základní škola Libochovice se radovala z notebooku pro postiženého žáka školy a sluchově postižený chlapec z Římskokatolické farnosti Liběšice u Žatce si díky Tříkrálové sbírce mohl pořídit speciální systém naslouchadel. Koledníci z Jablonného v Podještědí věnovali vykoledovanou částku na nákup chodítka pro seniory v zařízení LDN a sami také pomohli s výběrem a chodítka osobně předali.

Mezi další podpořené patřily například Hospic sv. Štěpána, Dobrovol-

nické centrum DCH Litoměřice, domovy pro matky s dětmi, domovy pro seniory, rodinná a nízkoprahová centra, letní prázdninové pobyty pro děti a mládež ze sociálně znevýhodněného prostředí a mnoho dalších.

Tříkrálová soutěž

V rámci Tříkrálové sbírky DCH Litoměřice probíhá již čtvrtým rokem soutěž o nejhezčí tříkrálovou korunu.

Mohou se zapojit děti z celé litoměřické diecéze, stačí jen vyrobit korunu pro jednoho ze tří králů a donést ji na **Diecézní charitu Litoměřice (Dómské náměstí 10, Litoměřice 412 01)**. „Tříkrálová komise vybere tři výherní koruny, jejichž autoři budou náležitě odměněni, ale ani ostatní zúčastnění nebudou litovat,“ říká Veronika Vedejová.

Na výrobě výherní koruny v roce 2012 se podíleli dva žáci Základní školy Čížkovice a o druhé a třetí místo se podělily sestry Kroupovy z Hrdel.

„Všechny koruny byly opravdu nápadité, a tak vybrat tu nejhezčí dalo dost práce. Nejedna nás inspirovala ke zhotovení podobných korun pro koledníky Tříkrálové sbírky 2013,“ vzpomíná Veronika Vedejová.

Poslání a cíl

Každá tato sbírka má své poslání a cíl – obecným záměrem Tříkrálové sbírky roku 2013 je podpora charitního díla, pomoc rodinám a lidem v nouzi u nás i v zahraničí. Jedním z projektů, který příští rok Diecézní charita Litoměřice z Tříkrálové sbírky podpoří, je kromě pomoci do zahraničí také Dobrovolnické centrum.

Sbírkou je možné podpořit také finančním darem nebo zasláním dárčovské SMS. Číslo účtu i pokyny pro DMS aktuálně na www.trikralovasbirka.cz.

V neděli 6. ledna 2013 od 18 hodin bude Česká televize na svém prvním programu vysílat přímý přenos tradičního tříkrálového koncertu z Městského divadla v Brně.

Připravila Edith Kroupová, DCH Litoměřice

Tříkrálová sbírka 2009 s biskupem Janem Baxantem. Foto Karel Pech

Adventní koncert, Lobeč, 22. 12.

Kostel Povýšení sv. Kříže, 15.00 hodin. Na koncertě zazní spirituály a písně A. Lottiho, G. Verdiho, V. E. Horáka, G. F. Händela, H. Purcella ad. v podání mšenského smíšeného sboru Intermezzo.

Adventní koncert, Rumburk, 22. 12.

Kostel sv. Vavřince, 16.30 hodin. Adventní koncert sborů Šenováček a Tyršovské zvonky. Předání Betl. světla.

Česká mše vánoční, Litoměřice, 22. 12.

Katedrála sv. Štěpána, 18.00 hodin. Česká mše vánoční J. J. Ryby v podání Pěveckého sdružení lit. učitelů.

Adventní koncert, Mšeno, 22. 12.

Kostel sv. Martina, 17.00 hodin. Pěvecký sbor Intermezzo, Mšeno. Na koncertě budou uvedeny skladby A. Lotti – Regina coeli, G. B. Cosettii – Ave Maria, G. Verdi – Va pensiero, C. Franck – Panis angelicus ad.

Živý betlém, Litoměřice, 23. 12.

Rybářské náměstí (před hospicem), 15.00 hodin. Hranou scénku o narození Krista doprovodí zpěvem Bohušovická schola. I letos se na akci podílí o.s. OPER - zvířátka lidem, které zajistí živá zvířata - ovce, kozy a paniky. Pořádá už po šestnácti Hospic sv. Štěpána, o.s. Výtěžek podpoří péči o těžce nemocné v tomto zařízení.

Adventní koncert, Hodkovice nad Mohelkou, 23. 12.

Kostel sv. Prokopa, 18.00 hodin. Koncert severočeského kvartetu SoliDeo (instrumentálně-vokální soubor pro hudbu gotiky, renesance a baroka, který využívá dobové nástroje).

Divadelní představení Anděl v kulichu, Jablonné v Podještědí, 23. 12.

Refektář dominikánského kláštera, 16.00 hodin. Adaptace povídky Otfrieda Preusslera Anděl v kulichu o tom, kde se vlastně nalézá pravý Betlém. Pod režii Karla a Barbory Spalových uvádí Divadelní spolek brví v hábitu.

Hudební Církvice, Církvice, 24. a 26. 12.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie. 24. 12., 14.00 hodin. Vánoční zpívání - manželé Moosovi, klavírní doprovod L. Havla. 26. 12., 16.15 hodin, vánoční koncert sboru Bel Canto.

Vánoční koncert, Cítoliby, 25. 12.

Kostel sv. Jakuba, 15.00 hodin. Učinkuje Trio Cum Amore (Kateřina Štolová – zpěv, Martina Podaná – varhany, Miroslav Sochr – zpěv).

Vánoční koncert, Louny, 26. 12.

Chrám sv. Mikuláše, 15.00 hodin. Učinkuje Trio Cum Amore (Kateřina Štolová – zpěv, Martina Podaná – varhany, Miroslav Sochr – zpěv).

Vánoční koncert Poutnickova sboru, Staňkovice u Žatce, 26. 12.

Kostel sv. Václava, 15.00 hodin.

Česká mše vánoční, Rumburk, 26. 12.

Kostel sv. Vavřince, 17.00 hodin. Česká mše vánoční J. J. Ryby v podání Vilémovského chrámového sboru za doprovodu hudebníků Šluknovského výběžku.

Štěpánské zpívání, Kalvárie Ostré u Úštěka, 26. 12.

Kostelíky na Kalvárii, 14.00 hodin. Tradiční Štěpánské zpívání vánočních koled.

Vánoční pěvecký koncert, Jedlka, 28. 12.

Kostel sv. Anny, 17.00 hodin. Na koncertě zazní vánoční písně a pastorely a vánoční Žarošická mše koledová v podání pěveckého sdružení Bel Canto Ústí nad Labem.

Více najdete na www.dltm.cz

Vánoční bohoslužby s biskupem Janem Baxantem

Litoměřice, děkanský kostel Věch svatých

24. 12. 16.00 hod. Štědrovečerní mše sv. pro rodiny

Litoměřice, katedrála sv. Štěpána

25. 12. 10.00 hod. Vánoční bohoslužba

26. 12. 10.00 hod. Poutní slavnost katedrály sv. Štěpána

30. 12. 10.00 hod. Mše sv. pro manžele

31. 12. 16.00 hod. Děkovná bohoslužba

1. 1. 10.00 hod. Novoroční bohoslužba

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 28. 11. 8.00 hod. Biskupská rada, Litoměřice
- 28. 11. 10.00 hod. Setkání s řeholnicemi, Litoměřice
- 6. 12. 10.00 hod. Formační setkání kněží, Litoměřice
- 8. 12. 10.00 hod. Kněžské svěcení, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
- 10. 12. Slavnost UJEP, Ústí nad Labem
- 13. 12. 9.00 hod. Setkání s představiteli OFM, biskupská rezidence, Litoměřice
- 13. 12. 12.00 hod. Setkání se zaměstnanci kurie, DDKT, Litoměřice
- 18. 12. 17.00 hod. Setkání s přáteli, Litoměřice
- 21. - 23. 12. Návštěva Arcibiskupství kolínského, Kolín n. Rýnem

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSR

- 5. 12. 9.00 hod. Kanonická vizitace - 1. část, farní obvod Jablonec nad Nisou
- 6. 12. 10.00 hod. Umělecko-technická rada, biskupská kurie, Litoměřice
- 7. 12. 10.00 hod. Předání farnosti Vejprty, Vejprty
- 8. 12. 10.00 hod. Jáhenské svěcení Davida Horáčka, Svata Hora
- 8. 12. 18.00 hod. Poutní mše sv., kostel Neposkvrněného Početí P. Marie, Praha-Strašnice
- 9. 12. 9.00 hod. Kanonická vizitace - 2. část, farní obvod Jablonec nad Nisou
- 13. 12. 9.00 hod. Jednání s představiteli OFM, biskupská rezidence, Litoměřice
- 13. 12. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, biskupská kurie, Litoměřice
- 13. 12. 12.00 hod. Setkání se zaměstnanci kurie, DDKT, Litoměřice
- 22. 12. 10.00 hod. 50. výročí kněžského svěcení kard. Joachima Meisnera, Kolín n. Rýnem

Poutní zájezd do Polska

Litoměřická a lovosická farnost pořádají ve dnech 8. - 11. května 2013 poutní zájezd do Polska.

Závazné přihlášky do 31. prosince 2012.

Bližší informace: p. Petr Alexa (tel. 723 784 768)

Objednávky Zdislavy mailem na zdislava@in.cz

nebo poštou

Zdislava, Biskupství litoměřické
Dómské náměstí 9/9, 412 01 Litoměřice

Omlouváme se, že jsme v minulém čísle chybně uvedli, že R.D. Pavel Ajchler připraví duchovní slovo na téma Konec liturgického roku.

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. Adresa redakce: Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). Redakce: Jana Michálová (michalkova@dltm.cz), Hana Klára Němečková (nemeckova@dltm.cz). Grafická úprava: Miroslav Zelenka. Tisk: Tiskárna PRIMA, s.r.o. (zelenka@primatisk.net). Objednávky a distribuci zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042.

Návštěva augsburského biskupa Konrada Zdarskýho v Litoměřicích. Mše soatá s litoměřickým biskupem Janem Baxantem. Foto Karel Pech

Žehnáni sochy so. Anežky v Dokanech. Na snímku sestry premonstrácky a strahoovský opat Michael Pojezdný. Foto Karel Pech

Události listopadu 2012

Fotogalerie ke zprávám na straně 14 - 15

Zrestaurované vitráže kostela sv. Mikuláše v Petrovích. Foto Jan F. Teister

Osazení bání s makovicí a křížem na věž kostela sv. Petra a Paola v Růžové. Foto Karel Pech

Sv. Barbora, Sv. Kateřina

Mistr Svatojiřského oltáře-dílna,
olejová tempera, dřevo, 2 x 60,5 x 22,3 cm.

Foto Radovan Boček

Ze sbírek litoměřické diecéze